

længe siden, at Arbejderne og Arbejdsgiverne var ude i en 12 Uger lang, bitter Kamp, og at Resultatet af denne Kamp blev en Overenskomst indenfor de forskellige Fag med en Varighed af 2 Aar, men at denne Overenskomst har en Reguleringsbestemmelse, saaledes at man er enedes om, at hvis der er et Prisfald, naar Pristallet i Februar fremkommer, eller der er en Prisstigning, reguleres der i Forhold til Pristallet. Man skal være varsom med, naar der er sluttet en Kontrakt mellem to Parter, saa at begynde som for Eksempel „Berlingske Tidende“, der næsten daglig skriver om Nødvendigheden af, at Arbejderne gaar ind paa Lønreduktioner, at rokke ved den. Jeg advarer imod, at disse Røster ogsaa fremkommer her. Jeg maa tilstaa, at det glæder mig at kunne konstatere, at jeg ikke ved noget om, at der fra Arbejdsgiverforeningen eller fra Arbejdsgiverforeninger ude omkring er fremsat saadanne Krav. Jeg kan heller ikke vel tænke mig, at saadanne Krav, efter at man har indgaaet den Overenskomst, som jeg har nævnt, vil fremkomme, thi jeg tror, at Arbejdsgiverforeningens ledende Mænd er saa forstaaende, at de maa vide, at hvis man stiller Krav om Reduktioner for Tiden og ikke venter til den Tid, hvor de kan foretages og skal foretages, vil det ikke gøre et godt Indtryk, at saadanne Tanker kommer frem overfor Arbejderne. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at de vil blive afvist, idet jeg erindrer om, at selv om der er et Par og tredive Tusinde ledige i Øjeblikket, er der dog vel 300 000 eller 350 000 Arbejdere i Arbejde for Tiden. Efter en Kamp som den, der har været ført for at faa den omtalte Overenskomst fastlagt, gaar man ikke saadan godvillig hen nu og forandrer i disse Sættelser. Det maa man ikke vente, og jeg tror heller ikke, at Arbejdsgiverforeningen venter det — jeg tror end ikke, at den som saadan et eneste Øjeblik tænker derpaa. Jeg kan ikke i min vildeste Fantasi tænke mig, at Arbejdsgiverforeningen som saadan vil fremsætte saadanne Krav.

Og Arbejderne? Ja, det er ofte sagt, at Arbejdernes Lønninger er saa svimlende høje, og at det er dér, man skal slaa ned. Sandheden er, at Arbejdernes Lønninger er ikke store i Forhold til, hvad Udgifterne andrager. Naar vi tager „Statistiske Efterretninger“, som er bygget paa Oplysninger fra Arbejdsgiverforeningen selv, og gennemser dem, vil vi se, at gennemsnitligt for hele Landet lig-

ger Lønningerne for faglærte Arbejdere mellem 4 000 og 5 000 Kr., om Aaret og mellem 3 000 og 4 000 Kr., tror jeg, det er, for de ikke faglærte — og naturligvis betydeligt lavere for Kvinderne. Vi maa imidlertid regne med, at det er i bedste Tilfælde, nemlig i det Tilfælde, Arbejderen kan faa Arbejde hele Aaret igennem. Men det er saa langt fra Tilfældet; her spiller Helligdage ind, og forskellige andre Ting kommer til, som Arbejdsløshed. Der er i Virkeligheden ingen Stand, der har saa usikre Arbejdsforhold som netop Arbejderklassen: de kan antages til Arbejde i Dag, maaske i Morgen, og saa i Morgen Aften er der ikke mere. Her er som Regel ingen Opsigelsesfrist, man tager en Arbejder for en Dag eller to eller en Uge eller 14 Dage, som man har Brug for ham, saa faar han sin Afsked og maa søge igen og kan maaske gaa adskillig Tid, maaske Dage og Uger, inden han atter finder noget. Skal man tage alt det i Betragtning — og det bliver man nødt til, naar man vil tale om Arbejdere og Lønninger —, maatte vi se paa deres Aarsfortjeneste, hvis vi kunde faa den oplyst gennem Skattevæsenet — men Arbejdsgiverne ved for øvrigt ret god Besked derom; fordi de maa opgive disse Lønninger til Skattevæsenet —, og de Herrer vilde da give mig Ret i, at de Lønninger, som Arbejderne har, ikke er høje, de er snarere for smaa.

Hvad vilde Følgen blive, hvis vi fulgte de Tanker, der er kommet frem om, at naar Kronen stiger og Priserne gaar ned, skal Arbejdslønnen ogsaa reduceres? Ja, saa maatte det vel blive saaledes, at alle ens Fornødenheder blev reduceret i samme Forhold som Lønnen, men det er jo ikke Tilfældet. Jeg ser nok, naar jeg for Tiden gaar gennem Gaderne, at Forretningerne skiltes med, at Varerne sælges for halv Pris eller er nedsat med 20—25 pCt. Men ser jeg nøjere paa de Varer, som der skiltes med i Vinduene — og jeg har Lejlighed til at gaa forbi adskillige kendte Forretninger —, kan jeg kende adskillige af de Varer igen og ved, at de har ligget i Vinduene i visse Perioder og er blevet taget ind mange Gange. Det er altsaa Varer, som man nu benytter Lejligheden, da der skrives saa meget op om Prisfald, til at lægge frem som noget, der er nedsat i Pris. Det er udrangerede Varer, som man skiltes med som Varer, der er faldet i Pris. Det er i det hele taget efter min Formening meget uheldigt med al denne Tale om det kolossale Prisfald, som man